

[Elgaard.]

Affvinning af disse Baner skulde foregaa. Ogsaa vedrørende denne Sag har jeg Lov at sige, at der er meget i Dag, der er forskelligt fra i Gaar, og man maa vistnok kunne fastslaa allerede nu, at der er nogle betragtede Baner, der i disse Uger oplever en Slags Renaissance. Jeg kunde godt tænke mig, at der under den Situation, som Krigen har skabt for Danmark, vil overgaa adskillige Godsmængder og maaske ogsaa adskilligt flere Personer til Banernes Besørgelse, end Tilfældet har været under den Udvikling, vi hidtil har oplevet, hvor det stadig væk har været Bilerne, der har vundet større og større Terræn, saaledes at Banerne gik en krank Udvikling i Møde for mange Liniers Vedkommende.

Det, jeg da vil resumere min Henvendelse til den højtærede Minister i, er dette, om den højtærede Minister ikke mener, at den Situation, der vedrørende de trafikale Omraader er skabt af Krigen, og om hvilken vi ikke i Øjeblikket ved, hvor langvarig den vil blive, er af en saadan Beskaffenhed, at den giver den højtærede Minister Baggrund for f. Eks. at sige til Tinget og til Befolkningen, at Spørgsmaalet om at tage Livet af eksisterende Jernbaner foreløbigt vil blive stillet i Bero.

Jeg vil dernæst vende mig til Finanslovsforslaget og gøre nogle Bemærkninger i Forbindelse med de økonomiske Spørgsmaal. Det vil jo være alle bekendt, og det er allerede nævnt fra flere Sider under denne Finanslovdebat, at under de nuværende usikre, uberegnelige Forhold er mange af de Summer, der er opført under Fagministerierne paa Finanslovsforslaget for 1940—41, ikke at betragte som ikke-foranderlige. Der er vel ingen Tvivl om, at Finanslovsforslaget i højere Grad end indeværende Aars Finanslov vil undergaa betydelige Ændringer. Men trods denne Uberegnelighed vil jeg dog gerne gøre nogle enkelte Bemærkninger. Det første, jeg gerne vil sige et Par Ord om, er Skatterne.

Saaledes som vort Samfund er stillet under de Vilkaar, der er skabt i Verden, vil det jo ikke være muligt for det danske Samfund at komme gennem denne Periode, den blive kortere eller længere, forhaabentlig kortere, uden at der vil blive paalagt det danske Samfund en Række nye Opgaver og derfor ogsaa vil blive krævet nye økonomiske Ofre.

Jeg har vist Lov at sige, at den højtærede Finansminister og Regeringen allerede paa nuværende Tidspunkt har faaet Bevis for, at man ogsaa fra Oppositionens

Side stiller sig forstaaende. Jeg vil hertil føje, at hvor alvorlige Tiderne end er, og hvor svære Opgaver der end kan blive stillet det danske Samfund at løse, saa maa det dog ogsaa i denne Tid være Regeringen og Rigsdagen magtpaaliggende, naar man maa gaa til at forøge Skatteudskrivningen, lægge forøgede Byrder paa den Del af den danske Befolkning, der har Evne til at bære dem, da at foretage dette ud fra den absolutte Indstilling, at der i enhver Situation og ogsaa i den nuværende er en Række samfundsvigtige Interesser, som berøres af Beskatningen i et Samfund. Vil man i Danmark opretholde og bevare den nuværende økonomiske og sociale Standard — en Standard, som det danske Samfund har Grund til at være om ikke stolt af saa dog maaske tilfreds med, i den Forstand, at der uden Tvivl ikke er mange andre Folkesamfund, større eller mindre, hvor alle Befolkningslag har været saa rede til at løse disse Opgaver, efterhaanden som Udviklingen gjorde det rimeligt og nødvendigt —, maa det Spørgsmaal melde sig ogsaa i Anledning af Beskatningsforholdene i den nuværende Situation, om de forøgede Krav, der paa disse Omraader bliver stillet, skal bæres af denne Generation alene, altsaa indfries i Form af forøgede Skatter af den ene eller den anden Art, eller om man finder det rimeligt at fordele Opfyldelsen af Kravene ogsaa over et Stykke af Fremtiden.

Naar man løser Opgaven gennem Udskrivning af Skatter, kan man vel sige, at det er den Form, hvorunder baade Lovgivningsmagten og Befolkningen har det bedste Indseende og for Lovgivningsmagtens Vedkommende vel ogsaa Kontrol med, hvorledes Byrden bliver fordelt, og dette er jo i hvert Fald ikke noget Minus ved denne Form. Men der rejser sig jo en Række Spørgsmaal i Forbindelse hermed, f. Eks. Spørgsmaalet om, hvorledes det vil være muligt under de Vilkaar, hvorunder vi nu lever, og under de forøgede Krav, der uden Tvivl maa stilles fremad med Hensyn til Skatterne, at finde en saadan Form, at man ikke berøver Folk Mulighederne for at udøve deres Erhverv og dermed Evnen til at bidrage til deres egen Eksistens og forhaabentlig ogsaa til i betydelig Grad at være med til at bære nogle af de fælles Byrder. Med Henblik herpaa vil det være nødvendigt, at den højtærede Finansminister, naar Muligheden og Tiden er til Stede, forelægger Rigsdagen en økonomisk Plan, der viser, hvor Regeringen mener, de Veje skal udstikkes, ad hvilke man skal gaa for at klare baade den ene og den anden